

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2587/2019
04.12.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића, Илије Зиндовића, Бранислава Босиљковића и Споменке Зарић, чланова већа, у правној ствари тужиоца Удружења такси превозника Градски 014 такси Ваљево, чији је пуномоћник Младен Никић, адвокат из ..., против тужених: АА и ББ, оба из ..., ВВ, ГГ, ДД и ЋЋ, сви из ..., чији је заједнички пуномоћник Милан Мазић, адвокат из ..., као и туженог ЕЕ из села ..., чији је пуномоћник Сузана Павловић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Ваљеву Гж 663/18 од 21.02.2019. године, у седници одржаној 04.12.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Ваљеву Гж 663/18 од 21.02.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Ваљеву Гж 663/18 од 21.02.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П 869/18 од 10.09.2018. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужени обавезу да му на име дуга плате и то: ЕЕ, АА и ББ по 6.000,00 динара, ВВ 54.000,00 динара, а ГГ, ДД и ЋЋ по 12.000,00 динара, све са законском каматом на износе и од датума доспећа, ближе одређених овим ставом изреке. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженима АА, ББ, ВВ, ГГ, ДД и ЋЋ, на име накнаде трошкова поступка плати укупно 243.160,00 динара, а туженом ЕЕ 80.300,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Ваљеву Гж 663/18 од 21.02.2019. године, ставом првим изреке жалба тужиоца је одбијена, као неоснована и првостепена пресуда потврђена у ставу првом изреке. Ставом другим изреке преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу дугом изреке првостепене одлуке, тако што је обавезан тужилац да туженима АА, ББ, ВВ, ГГ, ДД и ЋЋ, на име накнаде трошкова поступка плати укупно 79.110,00 динара, а туженом ЕЕ 74.300,00 динара, док је ставом трећим изреке одлучено да се трошкови другостепеног поступка не досуђују.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, на основу члана 404. ЗПП.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиоца да му тужени плате тражене износе на име чланарине, која се односи на период након престанка чланства тужених у удружењу. Побийана одлука је донета уз примену материјалног права на којима се заснивају и одлуке Врховног суда Србије и Врховног касационог суда у предметима са тужбеним захтевом као у овој правној ствари. Наводима ревизије не указује се на правноснажне судске одлуке којим је изражен другачији правни став него у овој правној ствари, при чему треба имати у виду да и евентуално другачија одлука са истим тужбеним захтевом не значи нужно и неуједначену судску праксу, јер основаност тужбеног захтева у споровима са оваквим тужбеним захтевом зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају.

Имајући ово у виду, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају није потребно одлучивати о ревизији ради новог тумачења права, разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни ради уједначавања судске праксе, па нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате, поднета је 08.02.2016. године. Тужени нису јединствени супарничари, у смислу члана 210. ЗПП, па се оцена дозвољености ревизије цени у односу на сваког од тужених појединачно, тако да је вредност побијаног дела правноснажне пресуде у односу на ЕЕ, АА и ББ по 6.000,00 динара, у односу на туженог ВВ 54.000,00 динара, а у односу на тужене ГГ, ДД и ЂЂ по 12.000,00 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, представља динарске противвредности испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног

дела у односу на сваког од тужених појединачно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужиоца недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић